

**ЧОРНА
ВІВЦЯ**

Рейчел Гаррісон

ЧОРНА ВІВЦЯ

З англійської переклав *Олексій Чупа*

Львів • Видавництво Старого Лева • 2025

УДК 821.111-31
Г 21

Copyright © 2023 by Rachel Harrison

All rights reserved including the right of reproduction in whole or
in part in any form. This edition published by arrangement with
Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Усім неслухняним дітям

Рейчел Гаррісон

Г 21 Чорна вівця [Текст] : роман / Рейчел Гаррісон; переклад з англ.
Олексія Чупи. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 368 с.

ISBN 978-966-448-435-7

Кожна сім'я має свої дивацтва, але те, що коїться у родині Веспер Райт, виходить далеко за межі звичного. Дівчина покинула рідний дім у вісімнадцять і більше не поверталася — передусім тому, що їй чітко дали зрозуміти: якщо піде з релігійної спільноти, у якій виросла, дороги назад не буде. Але одного дня Веспер отримує запрошення на весілля її улюбленої кузини та колишнього хлопця, що відбудеться на сімейній фермі. Несподівано для самої себе дівчина вирішує його прийняти. Та коли Веспер приїжджає додому, у сповнене містики, таємних знаків та загадкових ритуалів місце, то відкриває зловісну таємницю й зустрічається з чимось по-справжньому жахливим...

УДК 821.111-31

© Рейчел Гаррісон, текст, 2023
© Марія Білінська, обкладинка, 2025
© Олексій Чупа, переклад, 2025
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-435-7 (укр.)

ISBN 9780593545850 (англ.)

Усі права застережено

Коли я вже вп'яте за вечір стояла та співала «гепібьоз-дейтую», то зрозуміла, що дарма я не вірила в пекло. Ця привітальна пісня — це пекло. І «Шортіз» — це пекло. І зелена сорочка-поло, штани кольору хакі, вся ця придуркувата уніформа — це пекло. І життя моє — суцільне пекло. Я плескала в долоні, наспівуючи «І веселих іменин у веселім залі “Шортіз”, гоп-гоп-гей!» — але в голові моїй крутилась одна-єдина думка: «Це, певно, воно. Мабуть, це і є апогей огиди». Я уявляла альпініста, який сходить на Еверест, от тільки для нього це не тріумф, а розчарування, і він намагається приховати своє незадоволення краєвидом, що відкривається з вершини.

Керрі подала дитині торт із розплавленим шоколадом. І коли малий задув свічку, ми всі почали аплодувати й захоплено вигукувати. Замість того жалюгіддя, що я відчувала тієї миті, мені хотілося відчути те, що й зазвичай, — байдужість.

Батьки хлопця поцілували його в лоба та скуйовдили волосся. Його сестра тихенько спитала, чи можна їй теж спробувати шматочок. Розкладаючи перед ними

додаткові ложки та серветки, я потайки спостерігала за ними і вперше за довгий час згадала про свою родину.

І вперше за довгий час відчула, що скучила за ними.

Або, якщо бути чесною до кінця, якою, певно, мені й варто бути, я вперше за довгий час визнала перед самою собою, що скучила за ними — до біса скучила. Тієї миті я здалася непереборній силі родинних зв'язків. Силі кровної спорідненості.

Я мимоволі торкнулася рукою своєї голої шиї — на ній не було символу моєї юності, прикраси, яка іноді викликає симпатію, але набагато частіше обурення.

— Ти в порядку? — спитала Керрі, ведучи мене назад на кухню.

— Звісно, — невпевнено відповіла я.

— Чудово. До речі, хотіла спитати... — почала вона, але відволіклася, помітивши пляму на своїй сорочці. — Фу! Шоколад. Це ж шоколадний соус, так? От лайно.

— Що ти хотіла спитати? — нагадала я, перевіrivши, чи не з'явилося у віконці замовлення для столика №8.

— Ти не могла б мене підмінити до закриття? — спитала вона, кліпаючи очима, і крихти туші з вій падали на її щоки, мов попіл.

— З якого це дива? — відповіла я й зазирнула в самісіньке віконце, аби перевірити, чим це займаються кухарі на роздачі.

Я підозрювала, що вони знову байдики б'ють.

— Бо я дуже чемно прошу, — сказала вона. — А ще — бо ти мені винна.

— Я тобі винна?

— Я ж тебе постійно підмінюю.

— Коли це? — фиркнула я.

— Наприклад, минулого тижня.

— Я була хвора, — сказала я.

І навіть не збрехала. Мене тоді страшенно нудило. Нудило від роботи.

— Ну, будь ласка, Вес?

— А навіщо тобі йти раніше? — сказала я, обережно обходячи занадто самовпевненого офіціанта, який ледве ледве тримав тацю з хитромудро розставленими на ній тарілками.

Вона взяла у віконці тарілку з вафлями-фрі. І тарілка ця була не для столика №8.

— Шон.

— Шон? — приголомшено перепитала я. — Ти серйозно? Через того хлопця? Ти линяєш із роботи заради нього?

— Ти занадто категорична.

— Та він до тебе ставиться, як до дорожньої зубної щітки. Він тобою тиждень покористується, а потім на багато місяців забуде, — пояснила я. — А тобі на це або начхати, або в тебе занадто низька самооцінка, щоб це якось виправити. У будь-якому разі — лажова ситуація.

Керрі на секунду роззявила рота й широко розплющила очі, наче дитина, яка дізналася про світ щось нове, щось жорстоке. *Твій гамбургер колись був корівкою. Му-у.* Мені цей погляд був знайомий. Я образила її своєю чесністю. Але правда — це правда, і хтось повинен був їй це сказати. Чому б і не я.

— То ти мене підчиниш чи ні? — схрестила вона руки на грудях.

— Скажу щиро, я не хочу ставати співучасницею цього всього, але звісно. Підміню. Та присягаюся — якщо мені ще хоч раз доведеться співати цю клятву пісеньку — все, гайки.

— Дякую, — сказала вона й розвернулася, але, йдучи до підсобки, зупинилась і поглянула на мене через плече. — Знаєш, ти недостатньо красива, аби дозволяти собі бути аж настільки злою. Але ти — справді красива.

Я мало не заплодувала. Мене не так-то й легко було зачепити, але вона моє єго просто розтоптала.

— Замовлення для столика №8! — гукнув один із кухарів.

Підійшовши забрати тарілку, я подякувала йому.

— Прошу, Ваша Високосте, — ледве помітно прошепотів він.

Бували й гірші прізвиська, серйозніші образи. Траплялися й неприємніші речі.

*

Після десятої вечора «Шортіз» зазвичай перетворювався на вигрібну яму, куди стікалися всі алкаші та бидлани. Бували вечори, коли мені вистачало терпіння для такої публіки, але видавалися й такі, коли мені з відчаю хотілося кинутися зі скелі.

І сьогодні був якраз цей — другий — випадок.

— Столик на чотирьох біля бару, — сказала гостес Емі, енергійно жуючи жуйку.

Працівникам закладу було заборонено жувати гумку, але вона все одно жувала, і я поважала її за цю непохитну відданість дрібному прояву непокори.

— Просто чудово, — відповіла я, кинувши оком на годинник.

Заклад зачинявся за сорок п'ять хвилин, і я сумнівалась, що ці нові відвідувачі заберуться звідси до того часу,

а це означало, що мені доведеться затриматись. Я подумки вилаяла Керрі за її необдумані вчинки. І себе саму також вилаяла.

Визирнувши в зал, я побачила компанію з чотирьох хлопців, один був у розвернутій задом наперед бейсбольній кепці. Якщо посміхатися та вдавати з себе живчика, можливо — можливо, — я збільшу свої шанси на солідні чайові. Та я в цьому дуже сумнівалася. Я працювала в «Шортіз» уже три роки, а в галузі громадського харчування — шість, відтоді, як у вісімнадцять пішла з дому. І тепер я могла визначити суму потенційних чайових — до останнього цента, — лише поглянувши на відвідувачів. Це було наче якась недолуга магія, немовби зла фея наділила мене жорстоким, але марним даром. Дуже специфічною силою передбачення.

— Гей-гей, як справи? — спитала я хлопців, підходяючи до їхнього столика та намагаючись удавати бодай якийсь ентузіазм. — Мене звуть Веспер, і сьогодні я вас обслуговуватиму. Зразу принести вам чогось випити, чи вам треба трохи часу на те, аби ознайомитися з меню?

— Так, мені... — починалося замовлення кожного з них.

Опустивши голову, я записувала все у блокнот, намагаючись ігнорувати їхні масні погляди. Мене розглядали з давно вже, на жаль, знайомим мені виразом обличчя. Я інтуїтивно знала, що станеться далі. І подумувала над тим, щоб якомога швидше втекти.

«Це мені за те, що думала про них, сумувала за ними, — подумала я. — Сама накликала».

— Веспер?

Я інстинктивно підняла очі, почувши своє ім'я.

— По-перше, прикольне ім'я, — сказав один із хлопців.